השתא דנפקא ליה מלמקצה השמים ועד קצה השמים למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ למה לי (א) כדר׳ אלעזר דאמר רבי אלעזר אדם הראשון מן הארץ עד לרקיע שנאמר למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ וכיון שסרח הניח הקב״ה ידיו עליו ומיעטו שנאמר [1]אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפך אמר רב יהודה אמר רב [א]אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה שנאמר למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים כיון שסרח הניח הקב״ה ידו עליו [ב]ומיעטו שנאמר ותשת עלי כפך אי הכי קשו קראי אהדדי אידי ואידי חד שיעורא הוא ואמר רב יהודה אמר רב עשרה דברים נבראו ביום ראשון ואלו הן שמים וארץ תהו ובהו אור וחשך רוח ומים מדת יום ומדת לילה שמים וארץ דכתיב [2]בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ תהו ובהו דכתיב [3]והארץ היתה תהו ובהו אור וחשך חשך דכתיב [3]וחשך על פני תהום אור דכתיב [4]ויאמר אלהים יהי אור רוח ומים דכתיב [3]ורוח אלהים מרחפת על פני המים מדת יום ומדת לילה דכתיב [5]ויהי ערב ויהי בקר יום אחד תנא תהו קו ירוק שמקיף את כל העולם כולו שממנו יצא חשך (ב) שנאמר [6]ישת חשך סתרו סביבותיו בהו אלו אבנים המפולמות המשוקעות בתהום שמהן יוצאין מים שנאמר [7]ונטה עליה קו תהו ואבני בהו ואור ביום ראשון איברי והכתיב ויתן אותם אלהים ברקיע השמים וכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי (ג) כדר׳ אלעזר דא״ר אלעזר אור שברא הקב״ה ביום ראשון אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו כיון שנסתכל הקב״ה בדור המבול ובדור הפלגה וראה שמעשיהם מקולקלים עמד וגנזו מהן שנאמר [8]וימנע מרשעים אורם ולמי גנזו לצדיקים לעתיד לבא שנאמר וירא אלהים את האור כי טוב [ג]ואין טוב אלא צדיק שנאמר [9]אמרו צדיק כי טוב כיון שראה אור שגנזו לצדיקים (ד) שמח שנאמר [10]אור צדיקים ישמח כתנאי אור שברא הקב״ה ביום ראשון אדם צופה ומביט בו מסוף העולם ועד סופו דברי רבי יעקב וחכ״א הן הן מאורות שנבראו ביום ראשון ולא נתלו עד יום רביעי אמר רב זוטרא בר טוביא אמר רב בעשרה דברים נברא העולם בחכמה ובתבונה ובדעת ובכח ובגערה ובגבורה בצדק ובמשפט בחסד וברחמים בחכמה ובתבונה דכתיב [11]ה׳ בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעת דכתיב [12]בדעתו תהומות נבקעו בכח וגבורה דכתיב [13]מכין הרים בכחו נאזר בגבורה בגערה דכתיב [14]עמודי שמים ירופפו ויתמהו מגערתו בצדק ומשפט דכתיב [15]צדק ומשפט מכון כסאך בחסד ורחמים דכתיב [16]זכר רחמיך ה׳ וחסדיך כי מעולם המה ואמר רב יהודה אמר רב בשעה שברא הקב״ה את העולם היה מרחיב והולך כשתי פקעיות של שתי עד שגער בו הקב״ה והעמידו שנאמר עמודי שמים ירופפו ויתמהו מגערתו והיינו דאמר ר״ל מאי דכתיב [17]אני אל שדי אני הוא שאמרתי לעולם די (ה) אמר ר״ל בשעה שברא הקב״ה את הים היה מרחיב והולך עד שגער בו הקב״ה ויבשו שנאמר [18]גוער בים ויבשהו וכל הנהרות החריב ת״ר [ז]ב״ש אומרים שמים נבראו תחלה ואח״כ נבראת הארץ שנאמר בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ וב״ה אומרים ארץ נבראת תחלה ואח״כ שמים שנאמר [19]ביום עשות ה׳ אלהים ארץ ושמים אמר להם ב״ה לב״ש לדבריכם אדם בונה עלייה ואח״כ בונה בית שנאמר [20]הבונה בשמים מעלותיו ואגודתו על ארץ יסדה אמרו להם ב״ש לב״ה לדבריכם אדם עושה שרפרף ואח״כ עושה כסא שנאמר [21]כה אמר ה׳ השמים כסאי והארץ הדום רגלי וחכ״א זה וזה כאחת נבראו שנאמר [22]אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים קורא אני אליהם יעמדו יחדו ואידך מאי יחדו דלא משתלפי מהדדי (ו) קשו קראי אהדדי אמר ר״ל כשנבראו ברא שמים ואח״כ ברא הארץ וכשנטה נטה הארץ ואחר כך נטה שמים מאי שמים א״ר יוסי בר חנינא ששם מים במתניתא תנא אש ומים מלמד שהביאן הקב״ה וטרפן זה בזה ועשה מהן רקיע שאל רבי ישמעאל את ר״ע כשהיו מהלכין בדרך א״ל אתה ששימשת את נחום איש גם זו כ״ב שנה [ח]שהיה דורש כל אתין שבתורה את השמים ואת הארץ מה היה דורש בהן א״ל אילו נאמר שמים וארץ הייתי אומר שמים (ז) שמו של הקב״ה עכשיו שנאמר את השמים ואת הארץ שמים ממש ארץ ממש

את

והשתא דנפקא לן מן ולמקצה השמים. לאסור לשאול מה שיש חוץ למחילות ממילא נפקא לן דאסור לשאול בקודם שנברא דהיא היא מה שהיה קודם לברייתו הוא עכשיו חוץ למחילתו הלכך למן היום אשר ברא אדם למה לי למעוטי מיניה קודם שנברא העולם: **על הארץ ולמקצה השמים.** על הארץ היה ומגיע לשמים: **אחור וקדם צרתני.** שתי פעמים יצרתני תחלה גבוה ולבסוף שפל: **מסוף העולם ועד סופו.** כשהיה שוכב היה ראשו למזרח ורגליו למערב: **תהו ובהו.** לקמן מפרש להו: **מדת יום ומדת לילה.** כ״ד שעות בין שניהם: **ישת חשך סביבותיו.** למדת שקו החשך מקיף את השמים: **מפולמות.** לשון ליחלוח: **קו תהו ואבני בהו.** למדת שבתהו קו ובבהו אבנים: **חכמה.** יודע מה שלמד: **תבונה.** שהוא מבין דבר מדעת מפלפול חכמתו: **דעת.** ישוב: **כח.** הוא כח הזרוע: **גבורה.** גבורת הלב: **גערה.** נזיפה כדאמרינן לקמן שגער בו ועמד: **פקעיות.** לומיש״ל בלע״ז: **שנאמר הבונה בשמים מעלותיו.** אלמא עלייה מיקרי: **שרפרף.** לרגליו וכסא לישב. על כרחך הכסא עשוי תחלה ולפי גובה הכסא הוא מתקן השרפרף: **אף ידי יסדה ארץ וגו׳.** מסיפיה דקרא יליף דכתיב יעמדו יחדו כשבראן ועשאן פקעיות כמו שאמרנו למעלה: **וטרפן.** עירבן:

להקדים

מסוף העולם ועד סופו. מהלך ת״ק שנה (לקמן יג.) שנאמר שדי שאמר די שלא להרחיב יותר שנאמר אני אל שדי פרה ורבה אני שאמרתי די לעולם ותימה מנא לך הא שיש ת״ק שנה ולא יותר ולא פחות וי״ל דנפקא לן מן שדי בשדי יש ג׳ אותיות ש״ן דל״ת יו״ד קח י״ן ל״ת ו״ד הנעלם מן שדי ויעלה ת״ק כן שמעתי מר׳ מנחם ברבי עוזיאל ול״ע למ״ד פרק מי שהיה טמא (פסחים צד. ושם) כל העולם כולו תחת כוכב אחד עומד היכי קיימי כל הני כוכבים הנראין ברקיע וי״ת שעל ים אוקיינוס הן עומדין כדאמרינן בפרקי דר״א כל השיעורים לא נאמרו רק על שאר ימים אבל ים אוקיינוס כולאו יודע מדתו אך במדרש אחר מצינו שליש (ח) ימים שאמר הוי בים אוקיינוס וכן יסד ה״ר בנימין ביוצר שלו זה הים שליש עולמו ו) במאה ושמים ושם ועוד סיימו וצריך למימר שאותו מדרש פליג אההיא דפסחים ומיהו יש להעמיד ההיא דהתם במזלות של גלגל אבל שאר כוכבים קטנים הם ולי נראה דיש ליישב כל אותן מדרשים שהם תלוין בכיפת הרקיע והוא גדול הרבה מן הארץ אם היה נמתח עליה זו כזו לפי גבול הארץ בא ורואה אהל מתוח על הארץ כמין כיפה גבוה באמצע שתופס כפלי כפלים אם היה נמתח בקו הארץ אך היה קשה מדכתיב גבי סיסרא (שופטים ה) מן שמים נלחמו הכוכבים ממסלותם ומוכח מינה בגימוקי רש״י וכן איתא במדרש שאורך הכוכב מהלך ת״ק שנה כמן השמים ועד הארץ שהיה ראש אחד תחוב ברקיע והשני היה בארץ והיכי היה יצא כאויר העולם כיון דכולו תחת כוכב אחד הוא עומד וי״ל שהם חולקין יחד אם לא נחלוק בין מזלות הגלגל לשאר מזלות ז):

אידי ואידי חד שיעורא הוא. ופליג אמאן דדריש בתמיד (דף לב.) למזרח ומערב רחוק טפי לאי לא תימא הכי (ט) אדם היכי הוה קם כיון דכתיב מקצה השמים ועד קצה השמים וי״ל שסובר שהיה בגן עדן עד שנתמעט: **ישת חשך סתרו.** מדכתיב סביבותיו סוכתו קדרים:

ואת

מסורת הש״ס

א) סנהדרין לח:, ב) [ילקוט איתא והעמידו על מאה אמה וכזה תבין מ״ש הרשב״ם ב״ב עג. ד״ה כשתי קומות וכו׳ ויותר מבואר ברש״י סנהדרין ק. ד״ה קוממיות ע״ש], ג) [יומא לח:], ד) [תמיד לב.], ה) [פסחים כב:], ו) כלומר שלים מת״ק שנה הכי הוי וכך ועוד הוא שלים מאתים שנים היתרים, ז) [ועי׳ תוס׳ פסחים צד. ד״ה כל קיה: ד״ה מן], ח) עי׳ מהרש״א.

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ על הארץ למה לי מיבעי ליה לכדרבי אלעזר וכו׳ מן הארץ ועד לרקיע היה שנאמר וכו׳ על הארץ ולמקצה השמים וכיון שסרח וכו׳ ומיעטו. נ״ב ס״א והעמידו על מאה אמה: (ב) שם יצא חשך לעולם שנאמר ישת: (ג) שם ויהי בקר יום רביעי אלא כדרבי אלעזר: (ד) שם שגנזו לצדיקים מיד שמח וכו׳ אדם צופה ורואה ומביט: (ה) שם שאמרתי לעולם די איכא דאמרי אמר ר״ל בשעה שברא הקב״ה את הים הגדול היה מרחיב: (ו) שם דלא משתלפי מהדדי מכל מקום קשו קראי: (ז) שם הייתי אומר שמים וארץ שמותן של הקב״ה: (ח) תוס׳ ד״ה מסוף וכו׳ מצינו שליש עולם הוי מים אוקינוס:

לעזי רש״י

לומיש״ל [לימוישי״ל]. פקעת (של חוט).

רבינו חננאל

ת״ל ולמקצה השמים ועד קצה השמים. שיעור מן קצה השמים ועד קצה שמים בשיעור מן הארץ עד לשמים ותרווייהו חדא שיעורא הוא. אמר רב יהודה (ג) [י׳] דברים נבראו ביום ראשון. תוהו ובוהו. שמים וארץ. אור וחשך. רוח ומים. מדת יום ומדת לילה כו׳. תנא תוהו זה קו ירוק שמקיף כל העולם שממנו חושך יוצא. בהו אלו אבנים מפולמות המשוקעות בתהום שמהם מים יוצא שנאמר ונטה עליה קו תוהו ואבני בוהו. וזה האור שנברא ביום ראשון היה בו זיהור שצופין בו ומביטין באורו מסוף העולם ועד סופו. וכיון שנסתכל ברשעים גנזו לצדיקים לעתיד לבא שנא׳ וימנע מרשעים אורם וכיון שנגנז שמח שנאמר אור צדיקים ישמח. ויש תנא חולק על זה ואומר זה האור נתלה ביום רביעי שנאמר יהי מאורות ברקיע השמים. ופי׳ יהי אותו האור שנברא ביום ראשון למאורות והן ב׳ המאורות. אמר רב בעשרה דברים נברא העולם. בחכמה. בתבונה. בדעת. בכח. בגבורה. בגערה. בצדק. במשפט. בחסד. ברחמים. וכולהו מקרא׳. בחכמה ובתבונה שנאמר ה׳ בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. בדעת כו׳. זה שאמר [ר״י אמר רב דבשעה שברא הקב״ה אתן העולם. עת שנברא היה מרחיב והולך כשתי פקעיות של שתי כו׳ עד שגער בו הקב״ה והעמידו שנאמר עמודי שמים ירופפו ויתמהו מגערתו. ר״ל אמר אני אל שדי אני שאמרתי לעולם די״. כיוצא בו בים גוער בים ויבשהו אלו כולן מדרשות הן ואין מדקדקין עליהן להשוותן למה שהדעת מתקבלת מהן וכן חלוקת ב״ש וב״ה אלו אומרים שמים נבראו תחלה. ואלו אומרים ארץ נבראת תחלה. וכל אחד מביא ראיה לדבריו. וחכמים אומרים שניהם נבראו כאחד אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים קורא אני עליהם יעמדו יחדו. קשו קראי אהדדי. ופריק ר״ל כשבראן ברא שמים ואח״כ הארץ כב״ש [וקשיא דהא דכתיב נוטה שמים על תוהו ותולה ארץ על בלימה הרי תחלה נטה שמים ואח״כ ארץ] כשנטה אותן נטה ארץ ואח״כ שמים כב״ה. וזהו שאמרו חכמים שניהן באחת עמדו. (טרף) [מאי שמים שטרף] הקב״ה אש ומים ועשה מהן רקיע לפיכך נקראו שמים. אבל דברי נחום איש גם זו פירוש הוא שפירש. אמר אלו נאמר בראשית ברא אלהים שמים ל) ואינן שמים דבר ידוע הייתי אומר שמים שם הן וכיון שנאמר את השמים נתברר לנו כי על השמים הידועים לנו הכתוב מדבר. וכיון שכתב את בשמים כתב נמי את בארץ. כי האת שכתב בארץ

ל) אולי צ״ל שמים הייתי אומר שמים שם הן ואינן שמים דבר הידוע לנו וכיון שנאמר וכו׳.

תורה אור השלם

1. אָחוֹר וָקֶדֶם צַרְתָּנִי וַתָּשֶׁת עָלַי כַּפֶּכָה: תהלים קלט ה
2. בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ: בראשית א א
3. וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם: בראשית א ב
4. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר: בראשית א ג
5. וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד: בראשית א ה
6. יָשֶׁת חֹשֶׁךְ סִתְרוֹ סְבִיבוֹתָיו סֻכָּתוֹ חֶשְׁכַת מַיִם עָבֵי שְׁחָקִים: תהלים יח יב
7. וִירֵשׁוּהָ קָאַת וְקִפּוֹד וְיַנְשׁוֹף וְעֹרֵב יִשְׁכְּנוּ בָהּ וְנָטָה עָלֶיהָ קַו תֹהוּ וְאַבְנֵי בֹהוּ: ישעיהו לד יא
8. וְיִמָּנַע מֵרְשָׁעִים אוֹרָם וּזְרוֹעַ רָמָה תִּשָּׁבֵר: איוב לח טו
9. אִמְרוּ צַדִּיק כִּי טוֹב כִּי פְרִי מַעַלְלֵיהֶם יֹאכֵלוּ: ישעיהו ג י
10. אוֹר צַדִּיקִים יִשְׂמָח וְנֵר רְשָׁעִים יִדְעָךְ: משלי יג ט
11. יְיָ בְּחָכְמָה יָסַד אָרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בִּתְבוּנָה: משלי ג יט
12. בְּדַעְתּוֹ תְּהוֹמוֹת נִבְקָעוּ וּשְׁחָקִים יִרְעֲפוּ טָל: משלי ג כ
13. מֵכִין הָרִים בְּכֹחוֹ נֶאְזָר בִּגְבוּרָה: תהלים סה ז
14. עַמּוּדֵי שָׁמַיִם יְרוֹפָפוּ וְיִתְמְהוּ מִגַּעֲרָתוֹ: איוב כו יא
15. צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֶךָ חֶסֶד וֶאֱמֶת יְקַדְּמוּ פָנֶיךָ: תהלים פט טו
16. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: תהלים כה ו
17. וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שַׁדַּי פְּרֵה וּרְבֵה גּוֹי וּקְהַל גּוֹיִם יִהְיֶה מִמֶּךָּ וּמְלָכִים מֵחֲלָצֶיךָ יֵצֵאוּ: בראשית לה יא
18. גּוֹעֵר בַּיָּם וַיַּבְּשֵׁהוּ וְכָל הַנְּהָרוֹת הֶחֱרִיב אֻמְלַל בָּשָׁן וְכַרְמֶל וּפֶרַח לְבָנוֹן אֻמְלָל: נחום א ד
19. אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבָּרְאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: בראשית ב ד
20. הַבּוֹנֶה בַשָּׁמַיִם מַעֲלוֹתָיו וַאֲגֻדָּתוֹ עַל אֶרֶץ יְסָדָהּ הַקֹּרֵא לְמֵי הַיָּם וַיִּשְׁפְּכֵם עַל פְּנֵי הָאָרֶץ יְיָ שְׁמוֹ: עמוס ט ו
21. כֹּה אָמַר יְיָ הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ הֲדֹם רַגְלָי אֵי זֶה בַיִת אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי וְאֵי זֶה מָקוֹם מְנוּחָתִי: ישעיהו סו א
22. אַף יָדִי יָסְדָה אֶרֶץ וִימִינִי טִפְּחָה שָׁמָיִם קֹרֵא אֲנִי אֲלֵיהֶם יַעַמְדוּ יַחְדָּו: ישעיהו מח יג

מוסף רש״י

מסוף העולם ועד סופו היה. ארכו (סנהדרין לח:). **ולמקצה השמים.** מקצה עד קצה (שם). **אחור וקדם.** שני פנים לו פרצופין (שם). **ומיעטו.** והעמידו על מאה אמה, **שנאמר ותשת עלי כפך.** כף בגימטריא הכי הוי (שם ק.).